

VLAK DO ZÁZRAČNÝCH SVĚTŮ

P. G. BELL
Ilustrovala Flavia Sorrentino

Vlak do zázračných světů

Prokletá zásilka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT
Publishing

P. G. Bell

Vlak do zázračných světů: Prokletá zásilka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

VLAK^{DO}
ZÁZRAČNÝCH
SVĚTŮ

Ilustrovala Flavia Sorrentino

EGMONT

Original title: *The Train to Impossible Places*

First published in the UK in 2018 by Usborne Publishing Ltd.

Text copyright © Ty Gloch Limited, 2018

Cover and inside illustrations reproduced by permission of Usborne Publishing Limited.

Copyright © 2018 Usborne Publishing Ltd

Cover and illustrations by Flavia Sorrentino

Translation © Kateřina Stupková, 2019

Vydalo nakladatelství EGMONT

v Praze v roce 2019 ve společnosti Albatros Media a. s.

se sídlem Na Pankráci 30, 140 00 Praha 4.

Číslo publikace 35428

Překlad Kateřina Stupková

Odpovědná redaktorka Tereza Nováková Tomášková

Technická redaktorka Alena Mrázová

Sazba Martin Mráz

TS 14. První vydání

ISBN tištěné verze 978-80-252-4443-2

ISBN e-knihy 978-80-252-4653-5 (1. zveřejnění, 2019)

www.albatrosmedia.cz

www.egmont.cz

Cena uvedená výrobcem představuje
nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

**Pro Aureliena, který slyšel
tenhle příběh jako první**

BLESK V OBÝVÁKU

Celé to začalo zablýsknutím.

Zeleným zablýsknutím, jasným a rychlým, které jako by se objevilo z čistého nebe – v jednu chvíli bylo tady a v tu další už zase pryč. Přihodilo se to tak rychle, že si Suzy nebyla jistá, jestli vůbec něco viděla, ačkoli zvedla hlavu od domácího úkolu a rozhlédla se.

„Co to bylo?“ zeptala se.

„Co bylo co, drahoušku?“ odpověděla jí otázkou matka, která i s otcem seděla rozvalená na pohovce. Oba na sobě pořád ještě měli oblečení do práce.

Suzy se zamračila. „Viděls to, tati?“

„Co jsem měl vidět, zlatíčko?“ Otec se hrbil nad tabletem, četl si zprávy a mumlal si pod vousy něco o stavu vlády.

„To zelené zablýsknutí. To ho ani jeden z vás neviděl?“

„Hmmm,“ zamručela její matka, která si rozplétala copánky, a snažila se potlačit obrovitánské zívnutí.

Otec se rozhlédl po místnosti se zmatkem v zakalených očích. „Ničeho jsem si nevšiml.“

Suzy sevřela rty. Možná to byla televize? Střelila pohledem přes matčino rameno na obrazovku, ale tam běželo další historické drama – muži s vysokými klobouky se projížděli na koních po venkovské krajině. Po zelených zablýsknutích ani památky.

„Už zase to přeháníš s úkoly,“ prohodil otec a podrábkal se v nepoddajných rezavých vlasech, které víc než cokoli jiného připomínaly štetiny kartáče. „Pojď si k nám chvíli sednout a nech oči trochu odpočinout.“

„Už to mám skoro hotové,“ namítla Suzy a sklonila se zpátky k učebnici.

Psala úkol na fyziku a právě ve fyzice byla moc dobrá. Vlastně jí šla taky matematika, ale fyziku měla radši, protože právě díky ní byla matematika užitečná: fyzika proměňovala čísla v opravdové věci, které se pohybovaly a něco měnily. Suzy nedokázala pochopit, proč by někdo toužil po nudné ohrané matici, jen tak samostatně – řešit rovnice bylo sice chvíli zábavné, ale člověk měl na konci zase jen o něco víc čísel než na začátku a co si s nimi měl potom počít? Ne, matematika byla jen další způsob, jak zaplnit listy papíru. Fyzika oproti tomu byla daleko víc vzrušující – znamenala akci.

Problém ale byl, že začínala mít pocit, že je kvůli své velké lásce k fyzice tak trochu neobvyklá, což se jí moc nelíbilo. Nikdo z jejích kamarádů její nadšení nesdílel, a kdykoli ve třídě správně odpověděla na otázku nebo se jí podařilo provést pokus tak, že doopravdy fungoval, vrhali po ní postranní pohledy. Nikdy samozřejmě nic neřekli ani k ní nebyli tak docela hrubí, ale viděla jim to na očích – stejně se občas dívali taky na Reginalda, kluka posedlého dinosaury, který – když se s ním náhodou někdo začal bavit – nemluvil nikdy o ničem jiném. V tom pohledu se mísila lítost s podezřením, že by snad mohla být obětí nějakého příšerného neduhu, a oni se báli, že to od ní chytí.

Ta myšlenka Suzy přiměla se na okamžik zarazit a zvednout hrot pera z papíru. Úkol byl docela jednoduchý. Pan učitel Marchwood jim zadal deset otázek na Newtonovy pohybové zákony. Suzy je dokončila vlastně už asi před hodinou, ale úkol zažehl její představivost, a tak dál pokračovala a testovala sama sebe, aby zjistila, jak dobře dokáže uplatnit nabyté znalosti v praxi. Jak rychle by musela letět raketa, aby unikla z gravitačního pole Země? Jak dlouho by jí při té rychlosti trvalo, než by dorazila na Měsíc? Jak velká síla by byla potřeba, aby se dostala zpět?

Celé další tři strany sešitu zaplnila vlastními otázkami a jejich řešení se rozlévala až úplně k okrajům. Byla si docela jistá, že má všechny odpovědi správně, ale pan učitel jí to

musí potvrdit. Doufala, že to udělá: když mu naposledy odevzdávala úkol, protočil oči. „Suzy,“ povzdechl si, „jako bych snad neměl dost svojí práce.“

Hrot jejího pera se vznášel nad stránkou a v hlavě se jí už už rodila další otázka. Podívala se přes rameno na svoje rodiče, kteří se teď opírali jeden o druhého a tiše pochrupovali. Zítra je sobota – má přece celý víkend na to, aby pro sebe vymyslela další otázky, rozhodla se. Možná měl táta pravdu: jestli viděla zelená zablýsknutí, která ve skutečnosti neexistovala, nejspíš její oči skutečně potřebovaly odpočinek.

Suzy zacvakla víčko pera, pak zavřela sešit i učebnici a nacpala si je zpátky do školního batohu.

Rozhodla se rodiče nerušit. „Dobrou noc,“ zašeptala, když se po špičkách plížila pokojem ven na chodbu.

Její kroky už dávno utichly kdesi v patře, když obývací pokoj osvětlilo další zelené zablýsknutí. A pak další. A další. Paprsky zelené energie se kroutily a tančily ve vzduchu, kroužily kolem stolu, u kterého Suzy ještě před chvílí pracovala, a obtáčely její židli, jako by něco hledaly. Když to nenašly, nejistě pár vteřin blikaly, než vyšuměly do prázdnoty. Zelené světlo se vytratilo.

V horním poschodí si zatím Suzy čistila zuby, připravovala se ulehnout do postele a vůbec nic netušila.

NEOČEKÁVANÝ NÁVŠTĚVNÍK

S uzy si nejdřív nebyla jistá, co ji vzbudilo. Byla zkrátka najednou vzhůru, tak náhle a nečekaně, že to její mozek naprosto zaskočilo, jako by si snad ani nestihl uvědomit, že předtím usnula.

Budík na nočním stolku ukazoval dvě hodiny ráno. Posadila se a čekala, až si její oči zvyknou na tmou a sdělí jí, co se stalo.

Asi po minutě se zdálo, že odpověď zní: nic. Ale už byla úplně probuzená a neodbytný vemlouvavý hlásek kdesi vzadu v mysli jí říkal, že pro to existuje dobrý důvod.

Spustila nohy z postele a vklouzla do pantoflů, pak se připlížila k oknu a maličko poodtáhla závěs, aby mohla vykuknout ven. Ulice byla liduprázdná, domy temné a spící. Žádné

hlomození dopravy, žádné lidské hlasy. Dokonce ani mraky, nezřetelné a temné o té bezhvězdné noci, se nepohnuly.

Chtěla už zalézt zpátky do postele, když vtom to uslyšela: ostrý a jasný zvuk kdesi uvnitř domu. Šokovaně vyskočila na nohy.

Ozvalo se to znovu: *břink!* Úder kovu o kov, jako by o sebe někdo třískl dvěma těžkými rendlíky. Její rodiče určitě nejsou vzhůru uprostřed noci a neřinčí hrnci a pánvičkami. Což mohlo znamenat jediné – v domě byl ještě někdo další!

Ten zvuk přilákal Suzy blíž ke dveřím. Srdce se jí svíralo zlou předtuchou.

Zloději!

Ta myšlenka jí neomaleně vtrhla do mysli, hroživá, naléhavá a nebezpečná, a přimrazila Suzy na místě. Snažila se ji zaplašit, poslat ji někam pryč, ale představa to odmítala vzdát.

Co když přijdou nahoru?

Zdalo se jí, že její srdce vynechalo několik úderů. Uvědomila si, že začíná panikařit.

Takhle by to nešlo. Ať už jsou to zloději, nebo někdo úplně jiný, nechtěla, aby ji, pokud vrazí do jejího pokoje, načapali, jak tu jen tak postává v pyžamu. (Dokonce na sobě ani neměla svoje hezké pyžamo – to tmavě modré s blesky. Tohle bylo náhradní, jen pro případ nouze: žltorůžové s krajkovými manžetami, které jí poslala teta Sandrine z Mauricia k minulým Vánocům.) Kdyby ji takhle našli, ani by jí nemuseli ubližovat – nejspíš by rozpaky padla mrtvá k zemi.

Rozhodně musí něco udělat. *Ale co?*

Navzdory strachu, který Suzy cítila, zavřela oči a přinutila se zhluboka dýchat. Nebyl to velký krok, ale trochu to uklidnilo bouři, která jí zuřila v mysli – dost na to, aby zaslechla myšlenku, která tam číhala celou dobu a snažila se upoutat její pozornost: *zloději nedělají hluk*. Alespoň tedy ne takovýhle a nikdy ho nedělají záměrně. Člověk nemůže čekat, že se mu podaří něco v noci ukrást, když přitom všechny vzbudí.

Dobře, nejspíš to tedy nebudou zloději.

To ji trochu uchlácholilo, ale když se přibližovala ke dveřím, byla pořád napjatá. Pomalu je otevřela a přitom si z háčku vzala župan. Ten rámus zezdola byl ohlušující, i když byla teprve na odpočívadle schodiště. Určitě to nejsou zloději, rozhodla se. Kdyby to nebyla očividná hloupost, tak by si pomyslela, že to jsou dělníci, kteří právě něco staví, ale co by dělali dělníci v jejich domě uprostřed noci?

Ne, zkrátka to byli její rodiče, museli to být oni. Ale co to tam proboha vyvádí?

Světlo v chodbě svítilo, ale když se Suzy podívala z odpočívadla dolů, moc toho neviděla. Hluk byl ale pořád hlasitější – byl až příliš hlasitý na hrnce a pánve, ačkoli to roz-

hodně znělo jako bouchání kovu o kov. Opatrně sestoupila o pár schodů níž a už už se chystala nakouknout mezi sloupky zábradlí dolů do chodby, když odněkud zezdola vylétla do vzduchu záplava oranžových jisker, které se odrážely od stropu i stěn. Škubla sebou a málem ztratila rovnováhu a přepadla, ale v posledním okamžiku pevně sevřela zábradlí.

„Mami?“ Trásl se jí hlas. „Tati? Jste to vy?“

Bušení okamžitě utichlo a uslyšela, jak někdo zalapal po dechu. Ozval se dutý zvuk, jak něco těžkého dopadlo na zem, a pak šourání nohou po koberci. Šustění a třepnutí, jako by někdo složil prostěradlo. A pak ticho.

„Haló?“ Ačkoli se Suzy obávala dalšího výbuchu jisker, vyklonila se přes zábradlí a shlédla dolů do chodby. Na první pohled všechno vypadalo jako obvykle, ale pak koutkem oka zahlédla odlesk něčeho kovového. Z koberce na ni nahoru pomrkávaly dva dlouhé stříbrné pruhy. Táhly se jeden vedle druhého, asi metr od sebe, a zdálo se, že vedou kamsi do domu zpod vchodových dveří. Suzy se zmateně zamračila, a když scházela po schodech, na svůj strach na okamžik zapomněla. Snažila se pochopit, co vidí.

Byla to kolej.

Věděla, že tam kolej být nemůže – a přesto tam byla. Štouchla do bližší kolejnice palcem u nohy, pak si k ní klekla a zaklepala na ni. Byla chladná a tvrdá a velmi, velmi sku-

tečná. Kolejnice zapuštěná do podlahy v chodbě. Někdo dokonce odřezal pruhy koberce, aby se sem vešla – jeho roztržené okraje viděla na vlastní oči.

„Ale to nedává smysl,“ řekla si pro sebe, ustoupila o krok a přísně se na kolej zadívala. Ta se v odpověď zablýskla, ale jinak to s ní ani nehnulo. Suzy se otočila a sledovala kolejnice očima, kolem dveří do obývacího pokoje a po celé délce chodby až ke kuchyni – tam ji upoutal předmět hned vedle dveří.

Byl to pracovní stan z hrubé, červeně a bíle pruhované nepromokavé celoviny. Takové stany se staví nad dírami v silnici, když tam musí dělníci opravovat rozvody plynu nebo vodovodní potrubí. Většinou jsou docela malé, ale tenthle byl doslova miniaturní. Uprostřed byl trochu prověšený a sahal jí ani ne k ramenům.

Z vchodu se linulo světlo.

„Mami? Tati?“ zavolala a obezřetně udělala jeden krok vpřed. Ve stanu se něco pohnulo a po látce přeběhl rozostřený stín. „Kdo je tam?“

„Nikdo!“ odpověděl chraplavý hlas, který nepoznávala. „Nikdo tu nejni. Mazej zpátky do postele.“

V domě byl někdo cizí!

Kde jsou máma a táta? Proč je ten hluk taky nevzbudil? Ustoupila o krok dozadu, připravená otočit se na patě a utíkat. Měla by zavolat policii nebo doběhnout pro pomoc.

Ale...

Ať už to byl kdokoli, proč se schovával ve stanu? A co tady dělala ta kolej? Myšlenky jí zběsile vířily v hlavě, jak se snažila najít odpověď, která zřejmě neexistovala.

Velmi opatrně se natáhla k telefonu, který stál na malém stolku u vchodových dveří, a přiložila si sluchátko k uchu.

„Řekněte mi, kdo jste, nebo zavolám policii,“ přikázala a snažila se, aby se jí netřásl hlas.

Chvilí se nic neozývalo. Pak hlas pronesl: „Nejsem nikdo.“

„Musíte být někdo,“ odpověděla. „Vždyť se mnou mluvíte.“

Hlas zřetelně podrážděně zavrčel. „Ne, nejsem. Dyť se ti to zdá. Mazej do postele.“

Suzy si ani neuvědomila, že přistoupila ke stanu blíž. „Jestli se mi to zdá, tak už v posteli jsem.“

Další zavrčení, ještě podrážděnější než to předchozí.

„Takže?“ zeptala se a přibližovala se víc a víc.

„Už vim! Taky bys mohla bejt náměsíčná!“ Hlas byl očitě sám se sebou velmi spokojený.

„Možná,“ řekla Suzy. „To by rozhodně vysvětlovalo spoustu věcí.“

„Tak tady to máš,“ uzavřel to hlas. „Seš náměsíčná. Tak už mazej do té postele.“

Suzy postoupila ještě o krok, ale v tu chvíli palcem kopla do něčeho tvrdého. „Au!“ Poskakovala na jedné noze a očima pátrala po zemi. Mezi kolejnicemi na podlaze leželo zapomenuté kladivo.

„Copak se stalo?“ vyštěkl hlas. „Copak se to tam děje?“

„Jen jsem si právě ověřila, že nespím,“ řekla Suzy a sehнула se, aby si promnula bolavý palec. „To bolelo.“

„To ti patří.“

Suzy si říkala, že hlas začíná znít trochu vyděšeně, což jí dodalo špetku sebevědomí. Pak se podívala směrem ke dveřím do obýváku, které byly otevřené dokořán. Na pohovce, opření jeden o druhého tak, jak je tam toho večera nechala, leželi její rodiče a pořád chrápali.

„Mami! Tati!“ Rozběhla se tam a zatřásla s nimi. Ani jeden se neprobudil, ale otec si odfrkl a široce, trochu uslintaně se usmál.

„Ještě trochu dortu?“ zamumlal. „Jen jeden kousek.“

„Probudte se!“ zakřičela.

„Jen plejtváš dechem,“ ozval se hlas ze stanu. „Dyť jsou tuhý jak špalky.“

„Co jste jim to udělal?“ Napochodovala zpátky do chodby a byla čím dál rozzlobenější.

„Já? Vůbec nic. Dyť jsou šťastný. Nejlepší bude, dyž je necháme chvilenu prospat.“

Suzy položila telefon. „Okamžitě vylezte!“ přikázala, a aby tomu dodala na důrazu, dupla nožkou.

Nastala chvíle ticha. „Ne.“

„To nebyla otázka,“ snažila se co nejlépe napodobit matku. Vůbec nebyla tak neohrožená, jak asi zněla, ale ma-

jitel hlasu si to podle všeho neuvědomoval. „Okamžitě vylezte ven!“

„Tak ať je po tvym,“ zamumlal hlas. Ve stanu se to zase zavrtělo a pak něco vykouklo ven mezi plachtami stanu. Byl to nos: ten nejdelší a nejpodivnější nos, jaký kdy Suzy viděla. Dlouhý jako její předloktí, zahnutý a s obrovskými nosními dírkami, které byly plné nepoddajných šedivých chlupů. Velká ústa, široká jako žabí, se pod ním stahovala do úsměšku, zatímco dvě malá žlutá očka mžourala přímo na Suzy. Tahle podivná tvář byla vsazena do kulaté a plešaté hlavy s pletí tak tmavou a zvrásněnou jako kůra starého stromu. Doplňovaly ji ohromné špičaté uši, trčící po stranách, ze kterých vyrůstalo ještě víc šedivých chlupů.

„Tak co?“ proneslo stvoření a vykročilo ze stanu přímo před ni. „Tady jsem. Dobře si mě prohlídni, jen do toho.“

Suzy si uvědomila, že má pusu dokořán, a rychle ji s klapnutím zavřela.

Tvor, ať už to byl kdokoli, byl asi o hlavu menší než Suzy a na podsaditém těle měl oblečenou oranžovou kombinézu. Na jmenovce, upevněné na jeho hrudi, stálo *FLETCH*.

„Co... teda vlastně kdo...? Chci říct... co jsi zač?“ vykoktala Suzy.

„Hlavně jsem pořádně pozadu, to jsem,“ řekl Fletch, odstrčil ji loktem stranou a sebral z podlahy kladivo. „Udělej si z mejch uší pantofle, jestli tohle spojení nedodělám. Zmiz

mi z cesty.“ Shrbený tvor se protáhl kolem ní ke dveřím do kuchyně, kde se zastavil, sklonil se a na nejbližší kolejnici zkušebně poklepal kladivem.

„To jsi sem dal ty?“ zeptala se a přistoupila k němu ze zadu.

„No jasňačka,“ vyštěkl. „A v rekordním čase, to bysem řekl!“ Vytáhl z kapsy kombinézy ladičku, švihl s ní a přiložil ji ke kolejnici. Ladička se rozezvučela vysokým a silným tónem a Fletch pokývl hlavou. Očividně ho to uspokojilo. „Za starejch časů bysem s sebou měl celou partu a dali bysme to dohromady nejdýl za pět minut. Zatrolený škrty. Tadle práce je každej rok těžší a těžší.“

Suzy ho sice poslouchala, ale nerozuměla tomu, co říkal. „Ale k čemu je to dobré?“

Zdálo se, že se jí Fletch chystá odpovědět, ale pak se zarazil s otevřenou pusou. „To ti může bejt fuk. Už tak jsi viděla až moc. Ani bys tu neměla bejt.“

„Dovolte?“ Zase si dupla nožkou a tentokrát to myslela vážně. „Já tady *bydlím*.“

„A proto bys měla bejt v limbu a nevobtěžovat mě,“ odpověděl jí a postavil se na nohy. „Vůbec nevím, jak je možný, že tě přípravej tým vynechal. Ty zbylý dva přece dostali.“ Mávl rukou směrem ke spícím rodičům v obýváku. „Normálně jsou zatraceně důkladný.“

„O čem to mluvíš?“ řekla. „Jaký přípravný tým?“

Ale Fletch se jen otočil na patě a vyrazil zpátky ke stanu. „Bejt sebou, tak se ztratím,“ řekl jí. „Mazej nahoru a dělej, žes nic neviděla. Todle šecko bude ráno zasejc pryč.“ A než mohla odpovědět, příkrčil se, vlezl do stanů a zmizel.

Stála tam tak dlouho, dokud nebyl její vztek větší než zmatení. „Poslouchej,“ spustila, „nemůžeš se jen tak zničehonic objevit u nás doma uprostřed noci a začít mi poroučet. Ani nevím, co jsi! A co moji rodiče? Požaduju, abys je vzbudil!“ Ale pokud ji vůbec slyšel, nevšímal si jí. Viděla, jak se jeho stín míhá sem a tam po celém staně, a slyšela rachotění a šustění.

Zvažovala, že za ním do stanů vlez, ale pořád byla moc obezřetná, než aby toužila zůstat v uzavřeném prostoru s... ať už byl Fletch cokoli. Trpaslíkem? Skřítkem? Nebo snad elfem? Ale vždyť to bylo směšné. Takové věci přece neexistovaly – *nemohly* existovat! Tu myšlenku okamžitě zaplašila. Jistě věděla jen to, že Fletch je vetřelec, což znamenalo, že má za lubem něco nekalého.

Ta myšlenka ji přiměla znovu se podívat na kolej. Přesunula se ke dveřím do kuchyně a otevřela je, protože chtěla vidět, kam až kolej sahá. Trochu ji překvapilo, že končila hned na prahu místnosti. Kuchyňská podlaha zůstala nedotčená.

„Pardónek.“

Fletch ji nevybíravě odstrčil stranou. Tentokrát se objevil s černou zaoblenou hůlkou, dlouhou asi jako tužka, ale

mnohem tlustší. Zavřel s třísknutím dveře a pak začal jedním koncem hůlky poklepávat na jejich rám.

„A co děláš teď?“ chtěla vědět.

„Soustředím se,“ odpověděl. Přiložil ucho ke dřevu. „Nejní to moje nejlepší práce, ale bude to muset stačit.“

Suzy konečně došla trpělivost, naklonila se nad něj a vytrhla mu hůlku z prstů.

„No tak!“ vykřikl a vyskočil, aby si ji vzal zpět.

Suzy ji držela nad hlavou, mimo jeho dosah. „Nevrátím ti to, dokud mi neřekneš, kdo jsi a co tady děláš.“

„To nejní hračka!“ zvolal a pořád poskakoval a mával rukama. „Kradeš! Zlodějko!“

„Vetřelče!“ opáčila a vytáhla se na špičky.

„To nejní spravedlivý!“ kvílel Fletch a konečně přestal vyskakovat, už úplně bez dechu. „To je vzrůstová diskriminace!“

„Je to úplně spravedlivé,“ řekla Suzy a snažila se udržet vážnou tvář. „Hezky mi všechno pověz a já ti to zase vrátím. Slibuju.“

Fletch zavřel jedno oko a úkosem se na ni podíval. „Dovopravdicky?“

„Dovopravdicky. Ale ani jeden z nás se odsud nehne, dokud nezačneš spolupracovat.“

Fletch si povzdechl a ramena mu poraženecky poklesla. „No tak jo, vyhrálas. Ale doufám, že chápeš, jakej z tohodle můžu mít průšvih.“

„To už máš,“ odpověděla. „Se mnou.“

Dotčeně se na ni podíval a zašoupal nohou dopředu a dozadu po koberci. „Jsem inženýr,“ zamumlal. „Udržuju tratě a stavím nový, dyž je to třeba.“

„Jaké tratě?“

„No jaký bys řekla?“ Kývl ke koleji. „Tydlety. Železniční.“

Suzy zamrkala. „Ale nejbližší železnice je na kilometry daleko. A vůbec, tohle je dům. V domech koleje nejsou.“

„No, normálně ne,“ řekl Fletch tónem, který na Suzy ještě nikdo nepoužil. Cítila se kvůli tomu trochu hloupě a zrudla rozpaky. „Ale máme maličkatej problémek, víš. Expres se zaseknul na tý nový pohraniční kontrole v Západních mokřinách a musí nahnat nákej čas před dalším doručováním. Dyby jel vobvyklou trasou, trvalo by to věčnost, takže tohle je zkratka.“ Poklepal si ze strany na nos. „Samozřejmě přísně neoficiální. Vlastně nemáme tak úplně dovoleno vstoupit do těchdle končin, ale co, když už jsme tu... ale jen na tudle jednu noc.“

Většinu z toho, co Fletch řekl, Suzy nepochopila, což ji podráždilo ještě víc. Proto se chytila jediného stébla, části, které podle svého přesvědčení rozhodně porozuměla. „Koleje se přece neobjeví a zase nezmizí jen tak přes noc,“ řekla ostře.

„Ale jo, vobjeví, dyž jsem u toho já,“ odpověděl Fletch s pyšným úsměvem. „Nejrychlejší v branži, to jsem já. I když už to ve svym věku začínám pomálu cejtít.“

„Proč? Kolik ti je?“

Fletch vypjal hrud a pompézně pronesl: „Tisíc deset. A pořád mi zbejvaj dvě století do důchodu.“

„Neblázní,“ namítla. „Nikdo není tak starý.“

„Vážně? A kolik je vlastně tobě?“

„Jedenáct,“ odvětila Suzy.

„Aha!“ zasmál se tak srdečně, až se málem svalil. „Takže to nejspíš víš už úplně všechno, co?“

Suzy byla najednou zase na rozpacích a hned potom ji zaplavila vlna vzteku. Zlobila se tak moc, až se jí zdálo, že slyší, jak jí krev zpívá v uších. Ty pocity se jí nejspíš zračily ve tváři, protože Fletch začal s vykulenýma očima couvat do bezpečí stanu.

„Neopovažuj se snažit se teď zmizet,“ přikázala, ale on zajel rukou do kombinézy, vytáhl staromódní kapesní hodinky a otevřel je.

„Jémináčku, kam ten čas utekl? Už jsou tu!“

Až v tu chvíli Suzy ucítila, že se země pod jejíma nohama zachvěla, a uvědomila si, že to zpívání, které předtím slyšela, vůbec nebyla krev v jejích uších – ten zvuk vycházel z koleje.

Chodbou se prohnal poryv studeného vzduchu a Suzy se otočila, protože si pomyslela, že se musely otevřít vchodové dveře. Ty ale zmizely a na jejich místě stál klenutý oblouk ze starých kamenných cihel. Sotva měla čas si uvědomit, že svět, který by měl být vidět venku – ulice, domy, upravené za-

hrádky – je pryč a nahradila ho černá prázdnota, znící ozvěnou, protože vtom ji oslepila záře obrovského světlometu, který se k ní hnal temnotou. Jekot píšťalky naplnil chodbu, kov drhnul o kov a Suzy rychle uskočila z koleje, protože se na ni řítíl vlak.

ZÁZRAČNÝ POŠTOVNÍ EXPRES

Poslední, co Suzy zahlédla, než dopadla na zem, byl vlak, který se přiřítíl z ústí tunelu ve víru kol, táhel a pístů. Pak pevně zavřela oči a svět byl na pár vteřin úplně temný a plný rachotu. Přes tvář se jí převalil oblak horké páry, kov skřípal a vrzal, píšťalka kvílela. Zatnula zuby a přikryla si uši dlaněmi.

Zaječení brzd vystoupalo v crescendo a pak odeznělo. Následovalo poslední zasycení páry, připomínající úlevný povzdech, a všechno utichlo.

Suzy se odvážíla otevřít jedno oko.

Upadla na zem hned vedle Fletchova stanu a chodidla měla jen několik málo centimetrů od koleje. Za ramena ji hrubě popadly něčí ruce, a když vzhledla, spatřila nad sebou Fletche, který ji vytahoval do sedu. Byla tak překvapená, že se ani nebránila.

„Co sis jako myslela?“ zeptal se a podrážděně přeskakoval z nohy na nohu. „Málem z tebe byla Nehoda!“

„Cože?“ zeptala se a v uších jí pořád zvonilo.

„Nehoda na trati! To je ta nejhorší mimořádná událost, co může nastat.“

Suzy se na něj podívala s prázdným výrazem a přemýšlela, co na to říct. Tón, kterým to pronesl, ji nabádal, že by měla omluvit, ale nebyla si jistá, jestli si to Fletch zaslouží. Neměl se spíš omluvit on *ji*? Zrovna se snažila uspořádat si myšlenky, aby ho mohla odpálkovat, když tu se odněkud z výšky nad nimi ozval nový hlas.

„Fletchi? Jsi to ty, starý brachu? Co se to tu propánečka děje?“

Oba vzhledli, aby našli zdroj toho hlasu, a Suzy se samým překvapením málem skácela k zemi. Nad nimi se tyčila majestátní stará parní lokomotiva, syčela, cvakala a z komína chrlila nažloutlou páru. Byla větší než všechny lokomotivy, které kdy Suzy viděla – aspoň tedy některé její části. Připadalo jí to, jako by obrovský vlak narazil do několika menších a cestou možná nabral i pár domů. Všechny ty kousky

se pak nějak pomíchaly a zůstaly držet pohromadě. Komín byl moc tlustoučkový, kolečka k sobě vůbec nepasovala a vypouklé tělo parního kotle bylo vepředu moc široké a vzadu moc úzké. Kabina strojvedoucího byla namouduši opravdová chatička z červených cihel s taškami na střeše, květináči za oknem a jasně červenými vchodovými dveřmi, které se otvíraly dokořán na té straně kotle, která byla obrácená směrem k nim.

A právě odtamtud vycházel ten hlas, a zatímco si Suzy ten domeček prohlížela, vyhrnula se z něj jakási postavička a rozběhla se po úzkém ochozu, který připomínal můstek a táhl se po straně lokomotivy po celé její délce asi metr nad koly. Ta postavička si s sebou nesla lucernu a svítila s ní jako reflektorem přímo na Fletche. „Fletchi? Nedošlo právě teď k Nehodě, že ne?“

Suzy se snažila rozeznat tvář té osoby, ale vypadala prostě jen jako temná stínová skvrna, skrytá za září lucerny.

„Je to ještě horší, Stonkere,“ oznámil Fletch. „Koukej.“ Vytrčil palec směrem k Suzy a světlo se zhouplo a přímo ji ozářilo.

„Svatá dobroto, místňák! A je vzhůru!“

„Vypadá to, že to někdo z přípravného týmu pěkně zmršil,“ prohodil Fletch. „Kdo měl dneska směnu?“

„Vůbec nikdo, starý brachu,“ odpověděl Stonker. „Nepřišel ti oběžník? Všecko to teď dělají na dálku.“

„Pf!“ odplivl si Fletch. „Tak už se nedivím. Neříkám jim to snad furt? Ten byznys s dálkovejma kouzlama je dobře a kdesi cosi, ale když člověk chce, aby byla práce udělaná pořádně, potřebuje na to vopravdový lidi. Dyť je to jen uspávací kouzlo. Zvládla by to i vobyčejná víla zubnička.“

„Svatá pravda, kamaráde, svatá pravda,“ odpověděl Stonker nesoustředěně. „Ale vzhledem k tomu, že už je tady, co navrhuješ, abychom s tím udělali? Jsme pořád pozadu.“

Fletch se podrbal na hlavě a přeměřil si Suzy. „Asi bysem měl zavolat na ústředí. Snad sem pošlou někoho, kdo jí smázne paměť.“

„Neopovažuj se!“ Suzy od něj odskočila. „V hlavě se mi rozhodně vrtat nebudete. Není vaše.“

„Bude to tak pro tebe nejlepší,“ vysvětlil jí stínový Stonker. „My tu vlastně vůbec nemáme být. Jsme mimo náš revír a nechceme, aby se o nás někdo dozvěděl. Ale když o tom tak přemýšlím, ústředí by mohlo nějakou chvíli trvat, než sem někoho pošle. Mohl bys to začarovat sám, Fletchi?“

Fletch se hvízdavě nadechl skrz zuby. „Já ti nevím, Stonksi. Vzpomínky jsou vošemetný, je to jako rozmotávat pavučiny. Nikdy nevíš, co je s čím propojený. Možná bych moh místo toho zkusit matoucí zaklínadlo.“

„To teda nemoh.“ Suzy odstoupila ještě o krok. „Už takhle jsem dost zmatená.“ Zamžourala do kruhu světla, za kterým se skrýval Stonker. „A nejsem žádné ,to‘. Jsem dívka, děkuju pěkně.“

„Takže jsi samice svého druhu?“ zeptal se Stonker. „Obávám se, že se v místní fauně příliš nevyznám. Máš nějaké jméno?“

„Jsem Suzy,“ odpověděla, „Suzy Smithová. A ráda bych prosím pěkně věděla, kdo jste vy a co tu děláte.“

„Nejspíš ti trochu zdvořilosti dlužíme.“ Světlo se zhouplo a zakolísalo, jak Stonker zápolil s lucernou, ale za okamžik konečně úplně zhaslo. Suzy pár vteřin trvalo, než se mrkáním zbavila červených a zelených skvrn, které jí tančily před očima, ale pak ho uviděla.

Stálo před ní podobné stvoření jako Fletch, ale kůži mělo ocelově šedou, méně bradavičnatou a vráscitou. Stonker měl na sobě modrou uniformu, kabát, který mu sahal ke kotníkům, a čapku s kšiletem se stříbrnou paspulkou. Shlédl na ni přes svůj obrovský nos a stejně působivý, stříbrem prokvetlý knír, tak hustý a lesklý jako srst jezevce. Visel mu až skoro ke kolenům, kde se jeho konce stáčely zpátky nahoru v pevných kudrunkách. Modré oči se mu blýskaly, když na ni promluvil.

„J. F. Stonker,“ pronesl, „řidič Zázračného poštovního expresu. Nejlepšího trollího vlaku na kolejích.“ Pak se natáhl nahoru a vřele poplácal lokomotivu po kotli.

„Vy jste trollové?“ vykoktala. „Jak je to možné?“

„Neměli jsme v plánu tady zastavovat,“ pokračoval Stonker, „ale obávám se, že ses zatoulala přímo na koleje. Máš proklatě štěstí, že mi zrovna seřídili brzdy.“

„Ale to nebyla moje chyba,“ odvětila Suzy a cítila, jak se jí rozpalují tváře. „Tahle kolej tu vůbec nemá být. Nic z toho tu nemá být. Ani vy dva!“ Všechno to bylo příšerně nespravedlivé.

„Žádný strach,“ řekl Stonker. „Už za okamžiček budeme zase na cestě. Fletch kolej odstraní a všechno zase vrátí do normálních rozměrů, zabere to jen chvilenu. Ničeho si ani nevšimneš.“

„*Normálních rozměrů?*“ V tu chvíli si Suzy poprvé uvědomila, že jednu otázku si ještě nepoložila: jak se mohla tak obrovská parní lokomotiva do jejich domu vůbec vejít? Podívala se nahoru a uviděla, že strop v chodbě je až nemožně vysoko nad její hlavou a fialové stínidlo lustru teď vypadá jako horkovzdušný balon. Chodba narostla do rozměrů katedrál a ona si toho ani nevšimla.

„Co se stalo?“ vykulila oči. „Co jste to udělali?“

„To bohužel není tak úplně můj obor,“ odpověděl Stonker. „To tady Fletch je náš technický génius.“

Fletch si odfrkl. „Snažim se, co to de.“

Suzy je skoro neposlouchala. Pobíhala sem a tam a snažila se to všechno pochopit. Dveře do obýváku teď byly vysoké jako hora, a kdyby chtěla dosáhnout na vršek podlahové lišty, musela by si stoupnout na špičky. Dveře do kuchyně úplně zmizely a nahradil je ohromný kamenný oblouk. Koleje v něm nekončily, ale pokračovaly dál do tem-

noty. Její hlas se v té jeskyni až nápadně podobné tunelu rozléhal, když vykřikla: „Tys nás zmenšil!“

„Ne-e,“ prohodil Fletch, naklonil hlavu k jedné straně a prohrábl si chlupy v uších. „Jen jsem kapánek natáhnul tudletu chodbu, to je celý.“

„Takže jsi všechno *zvětšil*?“ zírala na něj zhrozeně Suzy. „Ale to je ještě horší! Jak velký je teď náš dům? Musí zabírat půlku ulice.“

„Máš mě za nákyho podvodníka nebo co?“ rozzlobil se Fletch. „Zvenku jsem nic nezvětšil a nešáhnul jsem ani na žádnou z vostatných místností. K čemu by to asi bylo?“

„Počkej chvíli,“ prala se Suzy s nápořem nových informací. „Takže dům je pořád stejný, i když je chodba díky tobě větší než celý dům?“

„Děsně přesně,“ zakřenil se Fletch, kterému se ten rozhovor konečně začínal líbit. „Jsou to vlastně dost běžné věci: kapka základního metadimenzionálního inženýrství, špetka magie a pár kousků voboustranný lepicí pásy. Hotovka.“

Suzy se znovu podívala na dveře do obýváku. Pořád za nimi viděla své rodiče, v normální velikosti a tvrdě spící, ale když se soustředila na dveře samotné, zdálo se, že se miho-tají a roztahují. Trvalo jí jen pár vteřin, než si uvědomila, že je vidí v obou velikostech najednou, ale to už z toho začínala mít mořskou nemoc a musela pohled odvrátit. „Ne,“ pronesla a zavrtěla hlavou. „Je mi to líto, ale to není možné.“

„Fakticky?“ předstíral překvapení Fletch.

„Nemůžeš něco prostě jen tak zvětšit uvnitř, a ne zvenku.“

„Jasně že můžeš. Je to jednoduchá zmatika.“

Suzy se zamračila. „Myslel jsi asi ‚matika‘.“

„Ne,“ oponoval Fletch. „Zmatika. Je to jako matika a fyzika, ale zmatenější.“

„Matematika a fyzika nemohou být zmatené,“ pronesla Suzy pobouřeně. Jak si mohl z něčeho, co jí je tak drahé, dělat legraci? „Všechno je buď správně, nebo špatně. Nemůžeš při nich porušovat žádná pravidla.“

„No a proto se zmatika tak ňák šourá za nima,“ vysvětlil jí Fletch. „Je to jednodušší než dělat všechno podle příručky.“ Šibalsky se na ni zakřenil a ona se už už nadechovala, aby se s ním dohadovala dál, ale v tu chvíli si Stonker odkašlal.

„Tohle všechno je proklatě pěkné,“ pronesl a nakrucoval si konce knírů mezi prsty, „ale obávám se, že už skutečně musíme vyrazit. Už takhle máme zpoždění a já bych rád jel dál, než...“

„Pane Stonkere! Pane Stonkere!“ ozval se hlas odněkud z řady vagonů.

„Příliš pozdě,“ povzdychl si Stonker a zmáčkl si kořen obrovského nosu. „Už je tady.“

Lokomotiva za sebou táhla tendr, který vypadal jako velký obdélníkový kontejner na kolech. Suzy předpokládala, že musí být plný uhlí nebo jiného paliva, na které lokomotiva

jezdila. Za ním byly dva vagony: první velký, neforemný a válcovitý, který připomínal obrněnou cisternu na benzín, ale s řadou kulatých okének po jedné straně a uzlem z trubek a komínů, čnicím nahoře. Na boku měl velký nápis *VNP*, vyvedený bílou barvou. Druhý vagon byl menší, vypadal úplně jako starodávný nákladní vůz a z dřevěných desek se mu loupal červený nátěr.

Právě ze zadního vagonu se vynořil další troll, který k nim teď spěchal a horečně mával. Vypadal ale úplně jinak než Stonker a Fletch: měl dlouhé ruce, ohnuté ve velmi prapodivných úhlech, a zdálo se, že nemá vůbec žádné nohy, jen dvě velká chodidla připojená rovnou k tělu. Až když klopýtl a roztáhl se na zemi jak široký, tak dlouhý, Suzy došlo, proč vypadá tak divně: měl na sobě uniformu, která mu byla moc velká, a to hned o několik čísel.

„To mu ani jeden z vás nepomůže?“ zeptala se, když se nově příchozí začal zmítat ve spleti rukávů a šosů a snažil se vyhrabat zpátky na nohy.

„Asi bychom měli,“ pronesl Stonker z ochozu nad nimi. „Fletchi, buď tak hodný a pomoz poštmistrovi vstát, mohl bys?“

„To nejni moje práce,“ zabručel Fletch. „Proč to neuděláš sám?“

„Protože jsem tady nahoře,“ odpověděl Stonker. „A navíc jsem mu pomáhal minule.“

Suzy zavržela hlavou a vystřelila směrem k zamotanému uzlíku oblečení. Bylo těžké odhadnout, která část trolla je která, takže se prostě jen natáhla, zvedla ho nahoru a postavila na zem tím koncem, kde odhadovala, že by mohla být chodidla. Troll měl jinou uniformu než Stonker – ne modrou, ale červenou, mnohem starší a zdobnější. Na hrudi mu visela nablýskaná zlatá medaile a na jednom rameni měl vyšitý staromódní roh či polnici, ačkoli se nit už hodně třepila.

Uzlík se otrásl a z límce kabátu vyčouhl obrovský nos a za ním malá tvářička s vykulenýma očima. Tenhle troll se pyšnil bledě lišejníkově zelenou kůží a neměl skoro žádné vrásky. Suzy odhadla, že musí být o dost mladší než zbylí dva.

„Děkuju!“ řekl jí. A pak: „Ale ne! Člověk!“

V panice vyskočil do vzduchu, ale než dopadl zase zpátky na zem, nohy už se mu jen kmitaly, takže vystřelil jako kulka, protáhl se kolem Suzy a zamířil přímo k Fletchovi a Stonkerovi, kde zničehonic opět klopýtl o okraj svého kabátu a znovu se rozmázl na zemi.

„To je v pořádku, poštmistře,“ zvolal Stonker. „Myslíme si, že je neškodná.“

Troll rozplácly na zemi na to něco odpověděl, ale slova utlumilo několik vrstev látky. Nikdo z ostatních se mu ne snažil pomoci, takže si Suzy unaveně povzdychla, vrátila se tam, odkud vyrazila, a zase ho postavila na nohy. Odhrnul

si límec uniformy z obličej a podezřívavě se na ni zadíval. „Jste si jistý, pane Stonkere? Podle mě kouše.“

„Slibuju, že vás nekousnu,“ řekla mu.

„Eště by se musela prokousat tou tvou uniformou, Wilmote,“ nadhodil Fletch. „Víš, že dělaj i menší, že jo?“

Poštministr si odfrkl a ohrnul nos. „Už jsem ti říkal, Fletchi, že tuhle uniformu nosil můj otec a jeho otec ještě předtím. Musím udržovat rodinnou tradici.“

„Ta tradice by si žádala delší nohy, chlapče,“ pronesl Fletch s jedovatým úšklebkem.

Wilmot místo odpovědi zafrkal.

„Co se vlastně děje, poštmistře?“ zeptal se Stonker. „Jak vidno, jsme kapáneček zaneprázdnění.“

„Přišel jsem se podívat, proč to zpoždění,“ odvětil Wilmot. „Čeká na nás další zákazník.“

„To vím,“ řekl Stonker.

„A já jí nemůžu nechat zásilku jen tak na prahu a utéct,“ pokračoval Wilmot a v uniformě přeskakoval z jedné nohy na druhou. „Musí podepsat doklad o převzetí! A rozhodně u ní nechci zvonit, jestli dorazíme pozdě.“

„Dorazíme tam tak rychle, jak jen to bude možné,“ odpověděl Stonker. „Čekám jen na... Aha! Tady to máme.“

Z budky strojvedoucího se vynořila další postava a teď si to šinula po můstku k nim. Suzy okamžitě poznala, že se od ostatních liší – byla větší než ona sama a klusala po všech

čtyřech. Na sobě měla vybledlou modrou kombinézu, ale kromě toho ji od hlavy až k patě pokrývala jasně žlutá srst. Až ve chvíli, kdy se zastavila vedle Stonkera a postavila se na zadní nohy, pochopila Suzy, co vidí.

„To má být *medvěd*?“ zvolala. Stvoření jí věnovalo zvědavý pohled.

„Medvěd hnědý, abych byl přesný,“ odvětil Stonker. „*Ursus arctos*. U trollího vlaku je to možná trochu podivné, to přiznávám, ale u přijímacích zkoušek měla ty nejlepší známky. Ursel se stará o to, aby bylo vždycky přiloženo a kola se otáčela.“

Ursel po Suzy blýskla znepokojivě bílými tesáky a dívka si nebyla jistá, zda to bylo míněno jako uvítání nebo hrozba. Snažila se svůj neklid nedat najevo.

„Jak to vypadá, Ursel?“ zeptal se Stonker.

„Brumf,“ odvětila medvědice hlasem tak hlubokým, až Suzy cítila, jak rezonuje kdesi v jejích útrobách.

„Proklatě dobré! Zůstaň tedy u regulátorů a připrav se to pořádně nakopnout. Chci se odsud dostat dřív, než se pokazí ještě něco dalšího.“

„Grau.“ Ursel se naposledy podívala na publikum shromážděné pod ní, otočila se a pelášila zpět do budky.

Suzy cítila, jak jí ze rtů splynula otázka dřív, než ji rozum mohl zastavit. „Když je to medvěd hnědý, proč byla žlutá?“

Všechno se zastavilo.

Stonker a Wilmot na ni zírali, jako by jim bylo trapně i za ni, dokonce i vlak teď snad syčel a cvakal tišeji. Fletch svraštíl tvář. A pak se všechny oči velmi pomalu obrátily k Ursel.

Suzy si přitiskla ruce na pus, jako by snad tu otázku mohla nacpat zpátky. Z reakce všech kolem jí bylo jasné, že tohle říkat *neměla*, ale vždyť to byl celé nesmysl. Tahle hloupá situace – trollové, medvědi, vlaky, vůbec *všechno* – ji začínala štvát. Protože ačkoli by to nikdy nepřipustila, vždycky byla tajně pyšná na svou schopnost pochopit, jak všechny šroubky a matice reality fungují. Ale teď se zdálo, jako by se pod ní skutečnost nebezpečně nakláněla a hrozilo, že ji shodí. Jen si přála zase všechno chápat.

Ursel se otočila a kráčela zpátky k nim, tmavé oči upírala na Suzy, která se teď bála pohnout. *Sní mě, pomyslela si. Sežraná medvědem ve vlastním domě.* Ale nejvíc ji rozesmutnila tahle myšlenka: *Ted' už nikdy nepochopím, co se to tu děje.*

Ursel se postavila na zadní a naklonila se přes zábradlí. Z obrovského řezáku se jí táhla šňůra slin. „Brumf,“ zabručela. „Graaaaau brum brrrumf!“

Suzy stála v pozoru a zdvořile naslouchala, aniž by se odvažovala odlepit zrak od Urseliných tesáků. „Co to říkalo?“ zeptala se a vyslala směrem ke Stonkerovi prosebný pohled.

Vědoucně se usmál a v očích se mu zase zablýsklo. „Co to říkala, není to žádné ‚to‘, ale medvědice, děkuji pěkně. A nic ti do toho není, jestli se líp cítí jako blondýna.“

Suzy se na Ursel znovu podívala se směsí šoku a úlevy. „Jde o to, že jsi dívka?“

Na to se jí dostalo odpovědi v podobě hrdelního zamručení, při kterém všichni nadskočili.

„Co?“ klepala se úlekem Suzy. „Co jsem provedla tentokrát?“

„Je to běžná chyba,“ odvětil Stonker a mnul si uši, v nichž mu zvonilo. „Má raději termín ‚žena‘. Souvisí to s tím, že je zodpovědná, dospělá a platí daně.“

Ursel se narovнала do plné výšky a rozhodně přikývla, pak se zase otočila a odkráčela dozadu směrem k vagonu. Suzy si nebyla jistá, jestli to medvědi vůbec dokážou, ale nemohlo být pochyb o tom, že na ni Ursel mrkla, když procházela kolem.

O pár vteřin později zasyčela mezi koly pára. Kotel zaračotal a celý vlak poskočil vpřed o pár centimetrů, jako by se vzepřel proti brzdám. Wilmot se obrátil na patě a spěchal zpátky k poslednímu vagonu, až za ním šosy vlály.

„Omlouvám se, více času na rozmluvu nemáme,“ zavolal Stonker přes narůstající hluk. „Nechám tě ve Fletchových schopných rukou.“

Fletch zabručel.

„Ale já pořád nechápu, co tohle všechno znamená,“ protestovala Suzy. „Odkud se tohle všechno vzalo? Kam jedete?“

Stonker se narovnal a nafoukl hrud', na tvář se mu vedral pyšný úsměv. „Z Trollville do pěti koutů reality, má drahá. Žádný balík není moc velký, žádná pohlednice moc malá. Ať už prší, svítí slunce, nebo padají meteority, Zázračný poštovní expres zásilku vždy doručí.“ Smekl čapku a teatrálně se uklonil, právě když se lokomotiva znovu vzepjala a vagony za ní zarachotily. „Sbohem,“ zavolal a opřel se o zábradlí, „a snaž se nedělat si starosti. Fletch je skutečně proklatě schopný.“ Otočil se, odspěchal dozadu po můstku do kabiny a zabouchl za sebou dveře. O vteřinu později byl vlak s mocným *klink* odbrzděn a obrovská kola se pomalu roztočila vpřed.

„Asi bysme se do toho měli dát,“ řekl Fletch a prokřupal si klouby. Natáhl se po svém pásu s náradím, ale pak se zarazil. „Kde to je?“

Suzy netušila, o čem to mluví, ale jakési nervózní tušení jí napovědělo, že by měla začít couvat, když se vlak za nimi probral k životu.

„Bez toho tu prácičku nesfouknu,“ řekl Fletch. Prohmatával všechny své kapsy a zmateně se rozhlédl. Pak jeho pohled vystřelil vzhůru a troll se zahleděl na Suzy. „Ty!“ zvolal. „Sebralas mi to!“

Suzy ucouvla, když proti ní vyrazil. „Co?“

„Řeklas, že to vrátíš. Kde to je?“

Než mohla Suzy odpovědět, stoupla na něco tvrdého a úzkého, co se vykutálelo zpod jejích nohou, když na tom

uklouzla. Chvíli jako by nic nevážíla a pak se rozplácla na zemi jak dlouhá, tak široká.

Posadila se, jednou rukou si ohmatala hlavu a podívala se, na co to vlastně šlápla. Byla to Fletchova kovová hůlka. Musela ji upustit, když uskakovala před vlakem.

Uviděl ji ve stejnou chvíli jako ona a skočil po ní. Byl rychlý, ale ona rychlejší – popadla ji a uskočila vzad.

„Dej to zpátky!“ zakřičel.

„Ne,“ odvětila. „Ať je to, co je to, potřebuješ to k tomu matoucímú kouzlu. Právě jsi to řekl.“

Fletch se k ní plížil se zvednutýma rukama, jako by na něj mířila pistolí. „Vím, jak to použít. Ty ne.“

„Nechci to použít,“ vysvětlila mu. „A nechci ani, abys to použil ty.“

Lokomotiva prohučela pod obloukem a spolkla ji temnota. Bafání komína, cinkání kol a syčení a klototání páry se vracelo ozvěnou ze tmy, jak vlak nabíral rychlost. Suzy ucítila náhlé bodnutí – strach z toho, že se děje něco velmi důležitého, co jí právě uniká.

„Opravdu existuje pět koutů reality?“ zeptala se.

Fletch se překvapeně zarazil. „Jasnačka. To vás v tý škole neučej nic užitečného?“ Tendr prosupěl ústím tunelu a zmizel. „Teď mi to vrať, nejni to tvoje.“ Zase se k ní začal přibližovat.

Suzy si neuvědomila, že už se vlastně rozhodla, dokud nezačala utíkat: ne pryč od Fletche, ale k němu. Viděla usta-

raný výraz na jeho tváři, když rozpráhl ruce, aby ji chytil, ale byla moc rychlá. Slyšela, jak šokovaně vyjekl, když kolem něj proběhla, a ucítila slabé zatahání za župan, jak se ji snažil zastavit.

Ted' utíkala vedle vlaku, ale ten pořád nabíral rychlost a postupně ji předháněl. Bodnutí paniky bylo tentokrát silnější, ale taky jasnější. Svět už nedával smysl, protože tu byl tenhle vlak a jeho posádka. Pokud chtěla všechno zase pochopit, nemohla dopustit, aby vlak odjel bez ní. Kdyby to udělala, donutili by ji zapomenout, že ho kdy viděla, a ona by prožila zbytek života v blažené nevědomosti, aniž by cokoliv tušila – a to ji děsilo. To ji děsilo tak moc, že sklonila hlavu a běžela pořád dál, i když jí srdce bušilo až v krku.

Podivná válcovitá cisterna s písmeny *VNP* právě vklouzla do tunelu, takže zbýval jen starý červený vagon vzadu. Byl dost blízko na to, aby se ho dotkla, ale ústí tunelu se rychle blížilo a jí docházely možnosti. Neměla tušení, co by se s ní stalo, kdyby do tunelu vběhla, a ani to nechtěla zjišťovat.

„Stůj!“ zařval Fletch.

Vagon kolem ní proklouzl, přední kola zmizela za prahem. Dveře, kterými odešel Wilmot, ji doháněly. Poslední příležitost. Napřela všechny síly, zabočila k vagonu a skočila.

Rukama sevřela madlo na dveřích přesně v tu chvíli, kdy svět kolem ní ztemněl. Hlubokou ozvěnu chodby odvanul pryč hlasitý vichrný hukot tunelu. Chladný vítr cloumal Su-

VLAK DO ZÁZRAČNÝCH SVĚTŮ

zyinými vlasy i oblečením, a tak se co nejpevněji zapřela nohama na úzkém kovovém schůdku pod dveřmi. Ohlédla se právě včas, aby viděla, jak se ústí tunelu smršťuje kdesi v dálce. Uprostřed spatřila maličkou postavu – Fletche, který stál v chodbě a zuřivě jí hrozil pěstí.

MEZIDIMENZIONÁLNÍ POŠTA

Suzy se přitiskla ke dveřím vagonu. Vlak stále zrychloval a vítr s ní cloumal pořád silněji a silněji. Jestli tady venku zůstane o něco déle, odtrhne ji a odmrští kamsi daleko do temnoty.

Poprvé si uvědomila, jak impulzivně a nepromyšleně se zachovala, a začala se bát. Držela se jedoucího vlaku – kouzelného vlaku, jestli bylo něco takového vůbec možné – který se hnal tunelem, jenž neměl existovat, a byl na cestě kdovíkam. Rodiče jí nemohli pomoci. Byla úplně sama a už teď jí hrozilo nebezpečí.

Pořád ještě svírala Fletchovu kovovou hůlku, jak si uvědomila, takže ji pro jistotu nacpala do kapsy županu. Chtěla ji po něm hodit, když naskakovala na vlak, ale neměla chvíli, aby si to promyslela.

A teď zase nebyl čas na to, dělat si výčitky. Ujistila se, že se pevně drží, a pak zvedla volnou ruku a zaklepala na dveře vagonu tak silně, jak jen dokázala.

Nic se nestalo.

Ve dveřích bylo malé okénko, ale mělo zataženou roletu, takže Suzy neviděla dovnitř. Zaklepala znovu, tentokrát tak silně, až ji rozbolely klouby. „Haló?“ zakřičela. „Je tam někdo? Wilmote? Prosím!“

Nikdo neodpověděl a představivost Suzy trápila děsivými obrazy – co když ji Wilmot přes hluk motoru neuslyší? Bude tady trčet samotná, dokud...

Dveře se otevřely dokořán a srazily ji nazad. Snažila se znovu pevně chytit madla, ale proklouzlo jí mezi prsty. V tom okamžiku se přímo před ní objevil Wilmot. Jeho oči v té úzké mezeře mezi límcem a čepicí uniformy se překvapeně vykulily, když uviděl, jak dívka zoufale mává rukama jako větrný mlýn.

„Ty!“ vyjekl.

„Pomoc!“ vykřikla, když se začala převažovat dozadu.

Vystřelil vpřed, chytil ji za pásek županu a zastavil ji uprostřed pádu. „Mám tě!“ řekl – ale pak znovu vykulil oči, když ho její váha začala plynule táhnout ven ze dveří.

„Tahej!“ zaječela na něj.

„Já *táhn*u!“ Nakročil si jednou nohou vpřed, druhou zapřel o rám dveří, zaklonil se téměř vodorovně, jak se

snažil zabránit tomu, aby vypadli z vlaku ven. „Pomoc!“ zakřičel.

Jejich přetahovaná napjala pásek až k prasknutí, ale Suzy napřela všechny síly a začala po něm ručkovat, úchop za úchopem, až stála zase vzpřímeně. V tu chvíli, kdy Wilmota přestala vyvažovat její hmotnost, se troll se zaduněním zřítíl dozadu na podlahu a vtáhl ji dveřmi dovnitř vagonu. Zakopla o něj a natáhla se jak dlouhá, tak široká na podlaze.

Oba tam chvíli jen tak leželi a snažili se popadnout dech.

„Díky,“ pronesla Suzy. „Myslím, že jsi mi právě zachránil život.“

„Vážně?“ Wilmot se na ni rozpačitě usmál. „Rád jsem pomohl a...“ Odmlčel se a zbledl ve tváři. „Co to plácám?“ Vyskočil na nohy. „Tohle se nesmí! Nemáš tu co dělat.“ Začal dokolečka běhat po vagonu a v panice rozhazoval rukama. „Musím zavolat pana Stonkera. Musím zavolat na ústředí.“

„Nedělej to, prosím,“ požádala ho Suzy a vstala. „Nechci, aby mě poslali zpátky.“

„Ale to musí! Porušuješ pravidla. Sem smí jen autorizovaný personál. A ty jsi *neautorizovaná*!“

„Nezpůsobím žádné potíže,“ řekla. „Jen chci zjistit, kam tenhle vlak jede. A utéct Fletchovi.“ Jako by to chtěla zdůraznit, zabouchla za sebou dveře a utlumila tak jakot větru v tunelu.

Wilmot se zarazil. „To dokážu pochopit. Nikdy jsem ho neměl moc v lásce. Nemá k mé práci ani špetku respektu.“ Rozpráhl ruce, jako by chtěl obsáhnout celý vagon.

Suzy se rozhlédla. Bylo to tu stísněné, ale útulné, od podlahy po střechu zaplněné kupkami dopisů, krabic a dalších, podivněji tvarovaných balíků, z nichž většina byla zabalená v hnědém papíru a převázaná provázkem. Uprostřed toho všeho byl vmáčkнутý malý dřevěný stolek a na něm stála lampa, která vydávala teplé uklidňující světlo. Odevšad dýchala atmosféra dobře zorganizovaného podniku. Ani kousek prostoru nepřišel nazmar.

„Vypadá to tu jako nějaká malá pošta,“ řekla.

„To jsi řekla přesně,“ rozzářil se Wilmot. Suzy odhadla, že o své práci rád mluví. „Dostáváme, třídíme a posíláme poštu ze všech Zázračných světů. Žádný balík není moc velký, žádná pohlednice moc malá. Ať už prší, svítí slunce nebo...“

„Nebo padají meteority,“ skočila do toho. „Ano, to mi Stonker řekl. Ale co jsou Zázračné světy?“

Ta otázka ho zřejmě překvapila. „Ty to nevíš?“ Zamračil se. Zdálo se, že si v hlavě sumíruje odpověď, a Suzy hádala, že se snaží najít slova pro něco tak očividného, že se mu nikdy nesnilo o tom, že to bude kdy komukoli vysvětlovat. Cítila se kvůli tomu trochu hloupě.

„Domov,“ řekl s pokrčením ramen. „Unie Zázračných světů, zkráceně taky ‚Unie‘. Všechna zvláštní a kouzelná místa, která nezapadají nikam jinam.“

„Ano, ale co jsou zač?“ zeptala se. „Jiné země? Jiné planety?“

„Od každého trochu, abych řekl pravdu,“ odvětil. „Města, říše, světy a dimenze a taky několik dalších míst, na jejichž jménu se nikdo nemůže shodnout. Mají různé tvary i velikosti, jsou různého typu a protkávají skrz naskrz realitu.“

Suzy zamrkala. Její mozek byl příliš zaměstnaný tím, jak se snažil tak ohromný koncept zpracovat, takže už jí nedokázal poskytnout lepší odpověď než „to zní velmi zajímavě“.

„Zajímavě?“ Wilmot si nadzdvihl čapku a poškrábal se zamyšleně na hlavě. „Ano, nejspíš vlastně ano. A já mám docela štěstí, že mi moje práce umožňuje spoustu z těch míst vidět, ačkoli ne na moc dlouho. Obvykle tu mám příliš mnoho práce.“

Suzy se rozhlédla a poprvé si uvědomila, co jí tu chybí. „To děláš všechno sám? Nikdo ti nepomáhá?“

„V ideálním světě bych měl k ruce celý tým a k tomu bandu poštáků, kteří by se starali o doručování,“ odpověděl. „Můj dědeček měl na povel desítku třídících vagonů, jako je tenhle, a snad sto trollů. Můj otec jich měl pod sebou padesát. Věci tehdy byly samozřejmě o dost jiné, ale snažím se, jak to jen jde.“

Suzy se znovu podívala na komíny dopisů a krabic. „Ale je tu toho tolik.“

„Ano, to nejspíš je.“ Nervózně se zasmál, jako by si to sám teprve teď uvědomil. Brzy se zase vzpamatoval. „Ale není to nic, co by nenapravila trocha pilné práce. Unie závisí na Zázračných poštovních službách a našich spěšných vlacích už celé generace a my jsme pořád stejně spolehliví jako toho dne, kdy nás založili.“

Vlak poskočil a Wilmot se natáhl na zem. Suzy mu znovu pomohla na nohy.

„To byl konec tunelu,“ zaznělo mu v hlase opět znepokojení. „Už jsme skoro tam.“

„Skoro kde?“ Přispěchala k malému okénku ve dveřích a odsunula roletu.

Krajina venku byla naprosto jednotvárná – poušť plná ledově modrého písku, která se táhla až k horizontu a narušovaly ji jen kostry několika mrtvých stromů. Ale ta obloha... Suzy na ni užasle zírala. Nikdy neviděla tolik hvězd, dokonce ani v knihách astrofyziky, které na její popud nakoupili do knihovny, aby si je mohla půjčit. Blikotaly a plály jako ohňostroje, zářily žlutě, fialově a zeleně na pozadí neonové inkoustové skvrny obří mlhoviny. Ať už to byla jakákoli obloha, k té, již znala, měla hodně daleko.

„To je krása,“ zalapala po dechu. „Kde to jsme?“ Když jí Wilmot neodpovídal, odtrhla oči od okénka a uviděla, že

MEZIDIMENZIONÁLNÍ POŠTA

chodí v kruzích kolem stolu, v jedné ruce svírá malý hranatý balíček a v druhé starodávné kapesní hodinky na řetízku.

„Promění mě v kámen,“ panikařil. „Nebo podá stížnost. Nebo obojí!“

„Kdo?“ zeptala se Suzy.

Wilmot nadskočil, jako by na ni zapomněl. „Tohle je prioritní balík,“ oznámil a zvedl jí ho k očím. „To znamená, že musí být doručený do pěti hodin od podání – ode dveří ke dveřím, zaručeně.“

Suzy se podívala na adresu. Stálo tam jednoduše:

LADY SOUMRAČNICE
OBSIDIÁNOVÁ VĚŽ
SOUMRAČNÉ PUSTINY

A pod tím červeným inkoustem:

KŘEHKÉ

„Kdo je lady Soumračnice?“ zeptala se.

„Už teď to je pět a půl hodiny!“ začal zase přecházet sem a tam. „Máme třicet minut zpoždění!“

„Aha.“ Suzy nemohla pochopit, proč ho tak rozrušil obyčejný balík, když přímo za dveřmi ležely zázraky kosmu, ale uvědomila si, že kdyby to řekla nahlas, jeho náladě by to ni-

jak nepřidalo. A tak místo toho pronesla: „Možná bude trochu naštvaná, ale jsem si jistá, že to pochopí, když jí prostě vysvětlíš, proč to zpoždění vzniklo.“

„Vysvětlím?“ vyhrkl. „Nikdo lady Soumračnici nic *ne-vysvětluje*. Je to nejmocnější čarodějka v celé Unii! Jedna z největších autorit. To ona vysvětluje věci *ostatním!*“ Z tváře mu opět zmizela veškerá barva. „Co si proboha počnu? Nemůžu jí takhle přijít na oči. Vystřelí mě až do příštího úterý.“

„Tak příšerná ve skutečnosti není, že ne?“ otázala se Suzy.

„Je ještě horší. Je naprosto strašlivá.“

Suzy pohlédla na tu roztřesenou postavičku v příliš velké uniformě a najednou se přihodily hned dvě věci. V první řadě si uvědomila, že je jí Wilmota líto. Musel trávit tolik času zavřený v tomhle stísněném vagonu, říkala si, a dělat úplně sám práci pro stovku trollů. A taky předpokládala, že právě ona je alespoň částečně zodpovědná za jejich zpoždění, které mu teď dělá takové starosti, i když to tak docela nebyla jenom její chyba.

Pak jí mysl znenadání prozářil nápad tak jasný a čistý jako ta podivná souhvězdí venku za oknem.

„Chtěl bys, abych ten balík doručila já?“ navrhla.

Wilmot na ni ostře pohlédl. „Co tím myslíš?“

„No, nebudeš muset zvonit na zvonek a nikdo na tebe nebude křičet. Udělám to za tebe.“

„Ale to nemůžeš!“ namítl. „Zásilky můžu doručovat jediné já.“

„Tvůj táta i dědeček přece taky měli zaměstnance, kteří to dělali za ně,“ nadhodila. „A jak jsi řekl, rád bys měl vlastní tým.“

Wilmot nadzdvihl čapku a rozčechral si chomáč oříškově hnědých vlasů pod ní. „Ale to bylo něco jiného,“ pronesl. „Všechno to byli profesionální poštovní trollové, měli za sebou léta tréninku.“

„Co kdybych jen zazvonila na zvonek, předala jí balík a nechala ji něco podepsat?“

Wilmot se rozzářil. „Takže ty *máš* potřebnou kvalifikaci!“

Usmála se a natáhla se pro balík. Už se jí ho chystal podat, když najednou odtáhla ruku. „Mám jen jednu podmínku.“

„Jakou?“

„Když ti pomůžu, nezavoláš ani ústředí, ani Stonkera, ani nikoho dalšího. Chvilí prostě pojedu s vámi, prohlédnu si pár těch tvých Zázračných světů a pak mě vezmeš domů, než mě naši začnou postrádat. Navíc si to všechno budu pamatovat. Žádné Fletchovy operace mozku. Tak co, platí?“

Olízl si rty a převracel balík v rukou sem a tam. „Nejsem si jistý. Tohle je velmi neobvyklé.“

Suzy nic neřekla, ale zase natáhla ruce. Byla připravená balíček převzít. Snažila se, aby vypadala klidně, ale uvnitř byla přesně tak nervózní jako Wilmot navenek. Na jeho rozhodnutí vsadila všechno.

VLAK DO ZÁZRAČNÝCH SVĚTŮ

Poštministr se rozmýšlel, balík si pevně tiskl k hrudi, těkal pohledem od Suzy k starodávnému telefonu na stolku a zase zpátky. Chřípí se mu chvělo. Kousal se do spodního rtu.

„Předpokládám, že budeš potřebovat uniformu,“ pronesl nakonec.

Suzy se usmála. „Dokonalé,“ řekla.

SETKÁNÍ U VĚŽE

Zvuk píšťalky vlaku prořízl noční vzduch jako nůž. Suzy přemýšlela, jak daleko se asi musí nést přes pusté písky a kdo by ho tak mohl slyšet.

Wilmot zmizel ve skříni v zadní části vagonu, takže znovu přešla k okénku a vyhlížela ven. Poušť, která uháněla kolem, vypadala jako rozmazaná šmouha. Suzy si představovala, že až se budou blížit k cíli, vlak začne zpomalovat, ale zdálo se, že spíš stále jen zrychlují. Nedávalo to vůbec žádný smysl.

Ale na tomhle vlaku nedávalo smysl vůbec nic, připomněla si.

Slyšela, jak Wilmot šramotí ve skříni, a už už se chtěla otočit, když koutkem oka zachytila něco nového kdesi tam venku v dunách. Prolétlo to kolem příliš rychle, než aby si